

troisième degré : 20 élèves
total : 87 élèves.

§ 2. Les normes mentionnées au § 1er ne sont pas applicables si l'établissement d'enseignement est unique dans le réseau."

Art. 8. L'article 10, § 1er, de l'arrêté du Gouvernement flamand du 31 juillet 1990 fixant le capital "périodes-professeur" dans l'enseignement secondaire à temps plein, remplacé par l'arrêté du Gouvernement flamand du 5 juin 1991 et modifié par l'arrêté du Gouvernement flamand du 8 juin 1994, est remplacé comme suit :

"Art. 10. § 1er. Le nombre de périodes-professeur visé à l'article 9, point 1, est fixé comme suit :

1° pour la première année d'études A, la deuxième année d'études du premier degré et le deuxième degré de l'enseignement secondaire technique :

- a) 130 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne au moins 6 élèves réguliers;
- b) 100 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne au moins 5 élèves réguliers;
- c) 70 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne au moins 4 élèves réguliers;
- d) 30 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne moins de 4 élèves réguliers;

2° pour l'année préparatoire à l'enseignement professionnel et le deuxième degré de l'enseignement secondaire professionnel :

- a) 100 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne au moins 4 élèves réguliers;
- b) 50 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne moins de 4 élèves réguliers;

3° pour la première année du troisième degré de l'enseignement secondaire technique, pendant l'année scolaire 1995-1996 : 54 périodes-professeur;

4° pour le troisième degré de l'enseignement secondaire technique, à partir de l'année scolaire 1996-1997 :

- a) 68 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne au moins 4 élèves réguliers;
- b) 34 périodes-professeur pour autant que chaque année d'études compte en moyenne moins de 4 élèves réguliers;

5° le nombre de périodes-professeur visé aux 1° et 3° est majoré de 20 périodes-professeur par année d'études du deuxième ou du troisième degré qui comprend deux options."

Art. 9. A l'article 10 de l'arrêté précité du 31 juillet 1990, il est ajouté un § 3 rédigé comme suit :

"§ 3. Par dérogation aux §§ 1er et 2, il est octroyé au "Provinciaal Maritiem Instituut" à Bruges un capital de 630 périodes-professeur, à condition qu'une structure de l'enseignement de six ans soit instaurée et maintenue dans ses deux lieux d'implantation. Ce capital comprend 28 périodes-professeur réservées à l'enseignement des cours de religion, de morale non confessionnelle, de formation culturelle et de culture et de religion de l'élève."

Art. 10. A titre de régime transitoire, l'arrêté du Gouvernement flamand du 28 juillet 1983 relatif à l'organisation spéciale de l'enseignement secondaire inférieure de la pêche maritime dans la Communauté flamande, modifié par l'arrêté du Gouvernement flamand du 28 novembre 1985, tel qu'il était en vigueur au moment de l'abrogation, reste applicable aux années d'études de l'enseignement secondaire de la pêche maritime jusqu'au moment de leur passage, année par année, à la structure et à l'organisation des années d'études visées au titre IV, chapitre 1er, du décret relatif à l'enseignement-II du 31 juillet 1990."

Art. 11. Le présent arrêté entre en vigueur le 1er septembre 1995, à l'exception de l'article 10, qui produit ses effets le 1er septembre 1990.

Art. 12. Le Ministre flamand ayant l'enseignement dans ses attributions est chargé de l'exécution du présent arrêté. Bruxelles, le 28 juillet 1995.

Le Ministre-Président du Gouvernement flamand,

L. VAN DEN BRANDE

Le Ministre flamand de l'Enseignement et de la Fonction publique,

L. VAN DEN BOSSCHE

N. 95 — 3233

[S - C - 36696]

20 SEPTEMBER 1995. — Besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie

Bij het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 29 november 1995, op bladzijde 32431 e.v., horen het hierna volgende verslag aan de Vlaamse regering en het advies van de Raad van State van 11 juli 1995.

TRADUCTION

F. 95 — 3233

20 SEPTEMBRE 1995. — Arrêté du Gouvernement flamand fixant le code de la publicité et du sponsoring à la radio et à la télévision

Font partie intégrante de l'arrêté du Gouvernement flamand fixant le code de la publicité et du sponsoring à la radio et à la télévision, publié au *Moniteur belge* du 29 novembre 1995 à la page 32431 et s., le rapport au Gouvernement flamand et l'avis du Conseil d'Etat du 11 juillet 1995 qui suivent.

VERSLAG AAN DE VLAAMSE REGERING

Het advies van de Raad van State over het ontwerp-besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie (L.23.984/8) stelde dat het ongebruikelijk is een toelichting op te nemen in een besluit van reglementaire aard. De Raad suggereert die onderdelen van de toelichting bij de code die essentieel zijn voor een goed begrip van de draagwijdte van de code in de tekst zelf ervan te verwerken. Voor het overige suggereert de Raad van State om de toelichting om te vormen tot een verslag aan de Vlaamse regering. Alle punten van de toelichting werden in de code opgenomen, behalve de punten (1) en (3). Hoewel ook deze punten van belang zijn voor een goed begrip van de code, horen ze niet thuis in de tekst ervan. Het opnemen van de lijst van wettelijke bepalingen in artikel 1 van de code zou de tekst ervan onleesbaar maken. Punt (3) is zuiver toelichtend van aard en is om die reden niet op zijn plaats in een reglementaire tekst.

De bedoelde punten luiden als volgt :

Punt (1) : Toelichting bij artikel 1 van de code

Onder de bedoelde wettelijke bepalingen dient inzonderheid te worden verstaan :

Art. 303. Strafwetboek : verbod van reclame voor niet-wettelijk toegelaten loterijen.

Art. 380^{quater}. Strafwetboek : verbod van publiciteit voor prostitutie en ontucht.

Art. 500. Strafwetboek : verbod van reclame voor procédés om voedingswaren te vervalsen

Art. 4. Wet 31 december 1851 betreffende de loterijen : i.d. als artikel 303 Strafwetboek.

Art. 2. Wet 18 april 1927 betreffende de bescherming der benamingen van oorsprong van wijnen en brandewijnen : biedt mogelijkheid om verboden op te leggen (cfr. infra).

Art. 3. Wet 14 augustus 1933 betreffende de bescherming van drinkwaters : regelt het gebruik van plaatsnamen in de reclame voor drinkwaters.

Art. 10. Koninklijk besluit nr. 95 van 4 februari 1935 tot regeling der uitvoering van dit van 20 december 1934 betreffende wijn, vruchtewijn, wijnachtige dranken en oenologische produkten : wijn, vruchtewijn, wijnachtige dranken die recht hebben op een beschermde benaming moeten met deze benaming worden aangeduid.

Art. 30. Koninklijk besluit nr. 185 van 9 juli 1935 op de bankcontrole en het uitgifteregime voor titels en effecten (gew. bij artikel 12, wet 9 juni 1989) : verbod om gewag te maken van de beslissing van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen m.b.t. het openbaar tekoopstellen of verkopen van bepaalde titels of effecten.

Art. 3 en 4. Koninklijk besluit 7 mei 1936 betreffende den handel van drankwater (gew. bij artikel 14, 2° koninklijk besluit 11 oktober 1985) : uitdrukkelijk verbod van misleiding en regeling m.b.t. het gebruik van de woorden bron, Brunnen, source, mineraal, thermaal, kuur, regime, natuur en steriel.

Art. 9. Besl. wet 24 januari 1945 betreffende de profylaxe der geslachtsziekten : verbod van reclame voor geneesmiddelen of behandelingsmethoden voor geslachtsziekten.

Art. 1. Wet 15 april 1958 betreffende de publiciteit inzake tandverzorging : verbod van reclame voor medische tand- en mondverzorging.

Art. 8. Wet 7 februari 1961 betreffende de therapeutische bestanddelen van menselijke oorsprong : verbod van iedere reclame aangaande de distributie, de aflevering en de terhandstelling van therapeutische bestanddelen van menselijke oorsprong.

Art. 9. Wet 25 maart 1964 op de geneesmiddelen (vervangen door artikel 7, wet 21 juni 1983) : verbod van reclame voor een niet of niet meer geregistreerd of verboden geneesmiddel.

Art. 24, 25 en 26. Wet 5 maart 1965 op schriftelijk onderricht : verplichte vermelding "schriftelijk onderwijs"; verbod om ten onrechte te suggereren dat schriftelijke leergangen geïnspecteerd, gesubsidieerd of erkend worden of dat diploma's, getuigschriften of attesten wettelijk geldig zijn; geen beloften i.v.m. geschenken, premies of ristorno's in reclame.

Art. 21 en 22. Koninklijk besluit 30 juni 1966 betreffende het statuut van de reisbureaus (resp. vervangen door artikel 19 koninklijk besluit 1 februari 1975 en gewijzigd bij artikel 2 koninklijk besluit 22 september 1988) : de benaming van het reisbureau, de categorie en het nummer van de vergunning moet vermeld worden; verbod van verwarringstichtende, afbrekende of parasiterende reclame.

Art. 7. § 2. Wet 16 juni 1970 betreffende de meeteenheden, de meetstandaarden en de meetwerktuigen : verplichting wettelijke meeteenheden te gebruiken voor het uitdrukken van de hoeveelheid van goederen of de hoegrootheid van diensten.

Art. 4. § 12. Koninklijk besluit 28 mei 1975 betreffende cacao en chocolade : verbod van misleidende reclame betreffende deze produkten.

Art. 28. § 1 koninklijk besluit 5 juni 1975 betreffende het bewaren, het verkopen en het gebruiken van bestrijdingsmiddelen en fytofarmaceutische produkten : verbod van vermelden van andere hoedanigheden en gebruiksmogelijkheden dan die welke in de erkennings- of toelatingsakte voor het produkt zijn aangenomen; verbod van reclame voor niet-erkende of niet-toegelaten produkten.

Art. 4. § 3. Koninklijk besluit 22 december 1977 betreffende voor menselijke voeding bestemde melkconserven : verbod van misleidende reclame m.b.t. deze produkten.

Art. 4. Koninklijk besluit 10 mei 1978 betreffende de cosmetica : verbod van misleidende reclame m.b.t. deze produkten.

Art. 1, 2, 3, 4 en 5. Koninklijk besluit 17 april 1980 betreffende de reclame voor voedingsmiddelen.

*Art. 1. Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder :

1° voedingsmiddelen : de voedingsmiddelen bedoeld in artikel 1, 1°, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, met uitsluiting van drinkwater, mineraal water, kunstijs en natuurlijk ijs, bedoeld in de wet van 14 augustus 1933 betreffende de bescherming van drinkwaters, gewijzigd bij de wet van 24 januari 1977;

2° reclame : elke mededeling die wordt verspreid met de rechtstreekse of onrechtstreekse bedoeling de verkoop te bevorderen, ongeacht de plaats of het gebruikte communicatiemedium;

3° Minister : de Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft.

Art. 2. In de reclame voor voedingsmiddelen is het verboden gebruik te maken van :

1° de woorden "hygiëne", "medisch", "ziek", "ziekte", alsmede alle afleidingen, vertalingen en synoniemen van of samenstellingen met deze woorden;

2° de naam van ziekten of de voorstelling van ziektesymptomen of van zieke personen;

3° verwijzingen naar het vermageren;

4° namen of afbeeldingen, zelfs gestileerd, van organen, van het bloed of het bloedvatstelsel en van het zenuwstelsel die betrekking hebben op de uitwerking van dat voedingsmiddel daarop. Deze bepaling is niet van toepassing op tisanes en infusies noch op zintuiglijke organen;

5° afbeeldingen van personen, van kleding of van toestellen, die medische, paramedische of farmaceutische beroepen oproepen;

6° verwijzingen, die gevoelens van vrees of angst opwekken of exploiteren;

7° verwijzingen naar medische aanbevelingen, attesten, citaten of adviezen of naar verklaringen ter goedkeuring, met uitzondering van de vermelding dat een voedingsmiddel niet tegen medisch advies in mag verbruikt worden;

8° verwijzingen naar de Minister, naar het Ministerie van Volksgezondheid of naar diensten, ambtenaren of reglementeringen van het Ministerie van Volksgezondheid of naar andere organismen die actief zijn op het gebied van de volksgezondheid;

9° vermeldingen, aanwijzingen, aanduidingen, benamingen, afbeeldingen of tekens, die misleidend zijn of kunnen zijn, onder meer met betrekking tot de aard, de identiteit, de hoedanigheid, de samenstelling, de productie- of bereidingswijze, de toestand, de bewaring, de kenmerken, de oorsprong, de herkomst of de aanwending van de voedingsmiddelen of van de gebruikte grondstoffen en ingrediënten;

10° beweringen, die valselijk doen geloven dat de voedingsmiddelen geen pesticiden, residuen van pesticiden of andere contaminanten bevatten.

Art. 3. In de reclame voor voedingsmiddelen is het verboden de volgende woorden, uitdrukkingen, teksten of afbeeldingen te gebruiken indien niet tegelijkertijd aan alle bijbehorende voorwaarden voldaan is :

1° "biologisch", "organisch", "reform", alsmede afleidingen, vertalingen of synoniemen van of samenstellingen met deze woorden : het voedingsmiddel mag geen aantoonbare hoeveelheden residuen van bestrijdingsmiddelen noch toevoegsels bevatten;

2° "natuur", "zuiver", "puur", alsmede afleidingen of vertalingen van of samenstellingen met die woorden, indien het in de eigenlijke zin van het woord gebruikt is en niet als culinaire term : het voedingsmiddel moet voldoen aan de eisen gesteld onder 1°, en het mag daarenboven niet geraffineerd zijn;

3° (vervangen door artikel 11 koninklijk besluit 8 januari 1992 en aangevuld bij artikel 12, § 2 koninklijk besluit 3 maart 1992) beweringen inzake de voedingswaarde, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 8 januari 1992 betreffende de voedingswaarde-etikettering van voedingsmiddelen : de reclame moet de informatie bevatten van de voedingswaarde-etikettering zoals in het voornoemde koninklijk besluit van 8 januari 1992 bepaald is. Nochtans moet voor de in het koninklijk besluit van 3 maart 1992 bedoelde nutriënten in voorgedoseerde vorm de reclame de informatie bevatten bepaald in artikel 6, § 2, 1° en 3° van het genoemde besluit. Deze bepaling is nochtans niet van toepassing op de reclame gevoerd met audiovisuele middelen.

Art. 4. In de reclame voor voedingsmiddelen is het verboden :

1° in verband met de samenstelling, eigenschappen toe te schrijven die betrekking hebben op objectieve of meetbare criteria en die niet kunnen bewezen worden;

2° te doen geloven dat het merkprodukt bijzondere eigenschappen bezit, alhoewel alle soortgelijke voedingsmiddelen dezelfde eigenschappen bezitten;

3° gewag te maken van de toevoeging van vitamines of provitamines indien deze stoffen met een technologisch of met een organoleptisch doel werden toegevoegd;

4° te vermelden, dat het voedingsmiddel een bepaald toevoegsel niet bevat, wanneer het voedingsmiddel wel een ander toevoegsel van dezelfde groep van toevoegsels bevat;

5° melding te maken van een effect van het voedingsmiddel op het metabolisme of op de gezondheid, indien het bewijs van deze bewering niet kan geleverd worden.

Art. 5. In iedere reclameboodschap voor voedingsmiddelen moet op een duidelijke wijze een eventueel in wettelijke of reglementaire bepalingen vastgestelde benaming van de waar gebruikt worden, indien het weglaten van die benaming de verbruiker zou kunnen misleiden in verband met de aard van het voedingsmiddel.

Art. 5. Koninklijk besluit 26 augustus 1980 tot instelling van een controlemerk voor de melk : verbod van gebruik van of zinspeling op het controlemerk AA voor andere produkten dan volle melk of hoefemelk.

Art. 5. § 2. Koninklijk besluit 2 oktober 1980 betreffende de fabricage en het in de handel brengen van margarine en voedingsvetten : (gew. en aangevuld bij artikel 5, koninklijk besluit 6 april 1984) : verbod om in de reclame voor margarine en minarine gewag te maken van de aanwezigheid van eidooier, melkwei of melkweipoeder.

Art. 5. Koninklijk besluit 2 oktober 1980 betreffende de handel en de etikettering van toevoegsels (aangevuld bij artikel 3 koninklijk besluit 22 december 1984) : verbod van misleidende reclame m.b.t. deze produkten; verbod om aanbevelingen te maken m.b.t. het gebruik van toevoegsels in voedingsmiddelen als zulk gebruik verboden is; verbod om voor produkten, die eveneens als vitamine of als nutriënt kunnen aangewend worden, gebruik te maken of allusie te maken op deze eigenschap, wanneer deze produkten als toevoegsels in de handel worden gebracht.

Art. 2, 1°. Koninklijk besluit 20 december 1982 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten : verbod van reclame op radio en televisie voor tabaksprodukten.

Art. 9. Wet 21 juni 1983 betreffende gemedicineerde diervoeders : verbod van reclame voor gemedicineerde voer-
mengsels en gemedicineerde diervoeders.

Art. 6, 1°. Koninklijk besluit 9 juli 1984 betreffende de voorlichting en de reclame inzake geneesmiddelen (wat de
geneesmiddelen voor menselijk gebruik betreft opgeheven door artikel 25, § 1, koninklijk besluit 7 april 1995) : verbod
om voor geneesmiddelen reclame te maken op radio en televisie.

Art. 5, § 6. Koninklijk besluit 2 september 1985 betreffende brood en andere bakkerijproducten : het gebruik van
de termen "volgraan", "integraal" of van woorden met dezelfde betekenis is slechts toegelaten wanneer volgraanmeel
of ongebuild meel werd gebruikt.

Art. 10 en 11. Koninklijk besluit 11 oktober 1985 betreffende natuurlijk mineraal water en bronwater : verbod van
misleiding over de eigenschappen van natuurlijk mineraal water en bronwater; verbod van ten onrechte vermelden
van "mineraal water".

Art. 36. Wet 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren : verbod om een dier te
gebruiken voor reclame indien dit duidelijk leidt tot onevenredige pijn, lijden of letsel.

Art. 12. Koninklijk besluit 13 november 1986 betreffende de etikettering van voorverpakt voedingsmiddelen :
verbod van misleidende reclame voor deze voedingsmiddelen.

Art. 35. Koninklijk besluit 10 september 1987 betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor
dierlijke voeding : verbod van misleidende reclame voor deze produkten.

Art. 4. Koninklijk besluit 18 februari 1991 betreffende voedingsmiddelen bestemd voor de bijzondere voeding
verbiedt de vermelding "dieet" en "regime" en de samenstellingen, afleidingen en vertalingen daarvan, tenzij voor
dieetvoedingsmiddelen in de zin van dit besluit. Het verbiedt tevens het gewag maken van mensenziekten of van
personen die aan ziekten lijden, behalve indien het gaat om de vermelding dat een bepaald dieetvoedingsmiddel niet
geschikt is voor lijdende aan de vermelde ziekte.

Art. 5, 6, 42, 44, 48, 50, 52, 55, 57 en 63. Wet 12 juni 1991 op het consumentenkrediet.

Art. 2 tot 5, 7 tot 10, 20 en 21, 22 tot 29, 42 en 43, 93 en 94. Wet 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de
voorlichting en bescherming van de consument.

Wet 21 oktober 1992 betreffende de misleidende reclame inzake de vrije beroepen.

Art. 7. Koninklijk besluit 3 maart 1992 betreffende het in de handel brengen van nutriënten en van voedingsmid-
delen waaraan nutriënten werden toegevoegd : verbod om in reclame voor voedingsmiddelen, waaraan andere
stoffen dan nutriënten zijn toegevoegd, aan deze stoffen nutritionele eigenschappen toe te schrijven.

Art. 3. Wet 6 maart 1993 er toe strekkende de exploitatie van huwelijksbureaus te regelen en te controleren.

Art. 6. Wet 14 juli 1994 inzake de oprichting van een comité voor het toekennen van het Europees Milieu-
keurmerk : misbruik van het Europees Milieukeurmerk wordt bestraft met geldboetes van 500 tot 10 000 fr.

Art. 80 t.e.m. 91, 93, 94 en 117. Decreten betreffende de radio-omroep en de televisie gecoördineerd op
25 januari 1995, bekrachtigd en gewijzigd bij decreten 8 maart 1995.

Art. 4 tot 12 en 16. Koninklijk besluit. 7 april 1995 betreffende de voorlichting en de reclame inzake geneesmid-
delen voor menselijk gebruik.

Punt (3) : Toelichting bij artikel 5 van de code

Hier wordt niet zozeer het tonen van risico's bedoeld maar het stimuleren van bv. paniekgevoelens. De reclame
zal in haar context worden beoordeeld.

Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media,
E. VAN ROMPUY

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 22 december 1994 door de Vlaamse minister van Cultuur
en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse
regering "houdende de goedkeuring van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie", heeft op
11 juli 1995 het volgende advies gegeven :

Strekking van het ontwerp

Artikel 93, § 1, 1°, van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995
(1), bepaalt dat de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie een "code voor reclame en
sponsoring op radio en televisie" voorstelt, welke bij besluit van de Vlaamse regering wordt goedgekeurd.

Het ontwerp strekt ertoe, ter uitvoering van die bepaling, een nieuwe code voor reclame en sponsoring op radio
en televisie goed te keuren. Die code bestaat in de gewijzigde versie van een door de Vlaamse Raad voor reclame en
sponsoring op radio en televisie voorgestelde tekst.

De nieuwe code is bedoeld om in de plaats te komen van de code welke werd goedgekeurd bij besluit van de
Vlaamse regering van 31 juli 1990. Het ontwerp voorziet dan ook in de opheffing van dat besluit.

Ontvankelijkheid van de adviesaanvraag

Volgens artikel 3, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dient de afdeling
wetgeving advies te geven over onder meer ontwerpen van "reglementaire besluiten". De vraag rijst of het voorgelegde
ontwerp aan die omschrijving beantwoordt.

Zoals hiervoor reeds is uiteengezet, bepaalt artikel 93, § 1, 1°, van de decreten betreffende de radio-omroep en de
televisie dat de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie tot taak heeft een code "voor te stellen";
volgens die bepaling wordt deze code bij besluit van de Vlaamse regering "goedgekeurd".

(1) Voorheen artikel 15, § 1, 1°, van het decreet van 12 juni 1991 tot regeling van de reclame en sponsoring op radio
en televisie.

Het gebruik van de term "goedkeuring" zou erop kunnen wijzen dat het hier gaat om een handeling van administratief toezicht op een overheid die, binnen haar eigen bevoegdheidsfeer, gemachtigd is om een op zichzelf staande beslissing te nemen. In die hypothese zou het besluit van de Vlaamse regering op zich geen reglementair karakter hebben, en zou de afdeling wetgeving onbevoegd zijn om over het voorgelegde ontwerp advies te geven.

Het gebruik van de term "voorstellen" wijst echter in een andere richting. Die term suggereert eerder dat de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie geen op zichzelf staande beslissing neemt, doch zich ertoe beperkt een tekst te redigeren, welke uitgangspunt is voor een beslissing waarvoor de Vlaamse regering de exclusieve verantwoordelijkheid heeft. In die hypothese heeft het besluit van de Vlaamse regering, met inbegrip van de bijlage, een reglementair karakter, en is de afdeling wetgeving bevoegd om over het voorgelegde ontwerp advies te geven.

Geplaatst tegenover dit interpretatieprobleem, is de Raad van State van oordeel dat de term "voorstellen" een duidelijker indicator is voor de strekking van de gecoördineerde decreten dan de term "goedkeuren". De term "voorstellen" kan immers moeilijk anders begrepen worden dan in de zin van het voorleggen van een tekst aan de beoordeling van een overheid die over de volle beslissingsbevoegdheid beschikt. De term "goedkeuren" daarentegen kan begrepen worden, niet enkel in de hiervóór genoemde specifieke zin, die met het goedkeuringstoezicht verband houdt, maar ook in de meer algemene zin van "vaststellen".

Ook de wetshistoriek wijst erop dat de term "voorstellen" de bedoeling van de decreetgever het best weergeeft. Artikel 93, § 1, 1°, van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995, voorheen artikel 15, § 1, 1°, van het decreet van 12 juni 1991, neemt in essentie de bepaling over welke voor het eerst was opgenomen in artikel 19, § 1, a), van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie. Volgens die laatste bepaling moest de Raad voor handelspubliciteit op radio en televisie een code voor de handelspubliciteit op radio en televisie voorstellen, welke bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit goedgekeurd zou worden (2).

De wet van 6 februari 1987 is tot stand gekomen op basis van een op 23 mei 1985 ingediend wetsontwerp (3).

Dat wetsontwerp bevatte reeds de bepalingen die ongewijzigd in artikel 19, § 1, a), van de wet zouden voorkomen. De toenmalige regering bleek daarmee af te wijken van de tekst die voorkwam in een door de vorige regering opgesteld voorontwerp van wet "betreffende het uitzenden van handelspubliciteit door de instituten belast met de openbare radio en televisiedienst" (4).

Volgens artikel 6, § 1, eerste streepje, van dat voorontwerp zou een Raad voor handelspubliciteit op radio en televisie een code dienen "op te stellen", en zou die code bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit worden "bekrachtigd". Het feit dat in het latere ontwerp precies ten aanzien van de te dezen relevante termen van de vroegere tekst is afgeweken, wijst erop dat de stellers van het ontwerp hebben willen vermijden dat de rol van de Koning beperkt zou worden tot die van het louter bekrachtigen van een door de Raad voor handelspubliciteit opgestelde code. Bij gebreke van enige uiting van een afwijkend standpunt tijdens de parlementaire voorbereiding van het decreet van 12 juni 1991, moet de decreetgever geacht worden die opvatting *mutatis mutandis* te hebben overgenomen.

Uit de tekst van het decreet en uit de bedoeling van de decreetgever, zoals die uit de wetsgeschiedenis afgeleid kan worden, moet bijgevolg besloten worden dat de Vlaamse regering gemachtigd is om zelf de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie vast te stellen, zij het op basis van een voorstel uitgaande van de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie. Hieruit volgt dat het voorgelegde ontwerp van reglementaire aard is, en dat de adviesaanvraag mitsdien ontvankelijk is.

Algemene opmerkingen

1. Hiervóór is erop gewezen dat de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie weliswaar een code voorstelt, doch dat het de Vlaamse regering is die de verantwoordelijkheid draagt voor de inhoud van de code, en dat zij die code ook zelf vaststelt.

Hieruit volgt dat de regering gerechtigd is wijzigingen aan te brengen in de door de Raad voorgestelde tekst.

2. De bijlage bij het ontworpen besluit bestaat uit de tekst van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie, gevolgd door een toelichting.

Het is niet gebruikelijk een toelichting op te nemen in een besluit van reglementaire aard. Zo de regering van oordeel is dat bepaalde onderdelen van de toelichting essentieel zijn voor een goed begrip van de draagwijdte van de code, dienen die onderdelen in de tekst zelf van de code verwerkt te worden. Voor het overige zou de toelichting beter omgevormd worden tot een verslag aan de Vlaamse regering.

Onderzoek van de tekst

Opschrift

In het licht van de interpretatiemoeilijkheid die naar aanleiding van het onderzoek van de ontvankelijkheid van de adviesaanvraag is gebleken, zou het nuttig kunnen zijn om in het opschrift de woorden "de goedkeuring" te vervangen door "vaststelling".

In dat geval passe men de vermelding "Gezien om te worden gevoegd bij het besluit . . . onder de bijlage bij het ontworpen besluit, in dezelfde zin aan.

Aanhef

1. De eerste aanhefverwijzing dient thans als volgt geredigeerd te worden :

"Gelet op de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, inzonderheid op artikel 93, § 1, 1°,".

2. De tweede aanhefverwijzing dient te worden geschrapt. Het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 vormt immers geen rechtsgrond voor het ontworpen besluit, en wordt er evenmin door gewijzigd.

(2) Het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1990 houdende goedkeuring van de code voor Handelspubliciteit op radio en televisie is ter uitvoering van die wetsbepaling genomen.

(3) Parl. St., Kamer, 1984-85, nr. 1222-1.

(4) Over dat voorontwerp had de Raad van State op 10 juni 1981 advies L. 14.167/VR gegeven. Een ontwerp was niet meer bij de Wetgevende Kamers ingediend.

3. Vóór de verwijzing naar het advies van de Raad van State dient nog de volgende verwijzing te worden ingevoegd :

"Gelet op het voorstel van de Vlaamse Raad voor reclame en sponsoring op radio en televisie;

Artikel 1.

Men redigere dit artikel als volgt :

"Art. 1. De code voor reclame en sponsoring op radio en televisie wordt vastgesteld overeenkomstig de bijlage bij dit besluit".

Artikel 3.

De gemachtigde ambtenaar heeft medegedeeld dat er geen redenen zijn om af te wijken van de normale regel inzake de inwerkingtreding van besluiten van de Vlaamse regering. Artikel 3 dient bijgevolg te worden weggelaten.

Bijlage

Onder voorbehoud van de algemene opmerking 2 zijn bij de bijlage geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit :

De heren :

W. Deroover, kamervoorzitter;

D. Verbiest en P. Lemmens, staatsraden;

De heer A. Alen en Mevr. Y. Merchiers, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw : F. Lievens, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. Van Haegendoren, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegeleend door de H. J. Clement, adjunct-referendaris.

De griffier,

F. Lievens.

De voorzitter,

W. Deroover.

COMMUNAUTE FRANÇAISE — FRANSE GEMEENSCHAP

MINISTÈRE DE L'ÉDUCATION, DE LA RECHERCHE ET DE LA FORMATION

F. 95 — 3234

20 NOVEMBRE 1995. — Arrêté du Gouvernement de la Communauté française fixant le montant du droit d'inscription de l'enseignement artistique à horaire réduit

[29616]

Le Gouvernement de la Communauté française,

Vu le décret du 21 décembre 1992 portant diverses mesures en matière de Culture, d'Affaires sociales, d'Enseignement et de Budget, notamment l'article 12;

Vu l'avis de l'Inspection des Finances du 21 septembre 1995;

Vu l'accord du Ministre du Budget du 4 octobre 1995;

Vu l'avis du Conseil d'Etat;

Sur la proposition du Ministre du Budget, des Finances et de la Fonction publique, par ailleurs chargé de l'enseignement artistique à horaire réduit,

Arrête :

Article 1er. Le montant du droit d'inscription pour une année scolaire aux cours de l'enseignement artistique à horaire réduit dans les établissements organisés ou subventionnés par la Communauté française est fixé comme suit :

1° 1 500 francs pour les élèves de l'enseignement secondaire, et ce jusqu'à 17 ans au 15 octobre de l'année scolaire en cours, qui s'inscrivent à un ou plusieurs cours d'enseignement artistique;

2° 4 500 francs pour les élèves âgés de 18 ans au moins au 15 octobre de l'année scolaire en cours, qui s'inscrivent à un ou plusieurs cours d'enseignement artistique.

Art. 2. L'inscription dans deux académies de musique, danse et arts parlés donne lieu à la perception d'un seul droit d'inscription, versé à l'académie où se fait la première inscription. L'inscription dans une académie de musique, danse et arts parlés et une académie des Beaux Arts implique la perception de deux droits d'inscription.

Art. 3. Sont exemptés du droit d'inscription visé à l'article 1er :

1° les personnes qui bénéficient au moment de l'inscription, du minimex sur base de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence ainsi que leurs enfants si ceux-ci font, au moment de l'inscription, partie du même ménage;

2° les chômeurs complets indemnisés, à l'exclusion des chômeurs en formation professionnelle au Forem ou à l'Orbem, des chômeurs mis au travail et des prépensionnés;

3° les élèves âgés de moins de 12 ans au 31 décembre de l'année scolaire en cours ainsi que les élèves de l'enseignement fondamental;

4° le troisième enfant et les suivants d'une même famille lorsqu'au moins deux enfants sont inscrits à au moins un cours d'enseignement artistique;

5° les élèves inscrits, pour l'année scolaire en cours, en Humanités musicales, chorégraphies et du français parlé.

Art. 4. Le droit d'inscription visé à l'article 1er est payable en une seule opération avant le 15 octobre de chaque année.

Le montant total des droits d'inscription perçus par un Pouvoir organisateur est versé pour le 31 octobre de l'année scolaire en cours en une seule opération au compte des recettes de la Communauté française.